

CV VÂNT ZIDITOR

Foia parohiei "Sfinții Trei Ierarhi"
Str. Ștefan cel Mare nr. 21A Bacău

Apare cu binecuvântarea

Î.P.S. Dr. Ioachim arhiepiscop al Romanului și Bacăului
Iulie 2016

Anul II, Nr. 13

LA CEAS ANIVERSAR

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns în al doilea an al Foi Parohiale. Când am pornit la drum nu știam dacă și cum voi reuși să fac lucrul pe care l-am dorit. Îi mulțumesc bunului Dumnezeu că mi-a dat putere și inspirație și părintelui paroh Aurel Cîrlan care m-a îndrumat pas cu pas.

Cred că este un moment potrivit să ne reamintim că în această perioadă a fost aprobată construirea Centrului social-cultural multifuncțional "Sfinții Martiri Brâncoveni" al Parohiei "Sfinții Trei Ierarhi" Bacău unde se dorește ca între 30-50 de copii cu o situație financiară precară să beneficieze zilnic de o masă caldă, și circa 15-30 de persoane în vârstă să primească la prânz o masă caldă; copiii, vârstnicii și familiile aflate în dificultate vor beneficia de consiliere psihologică și spirituală, gratis. De asemenea, vor funcționa: o bibliotecă, două cabinete medicale, un cabinet IT pentru tineri, un centru de socializare pentru vârstnici și un cabinet de reflexoterapie.

Toate acestea le putem avea cu sprijinul nostru pentru zidirea clădirii. Parohia "Sfinții Trei Ierarhi" Bacău ne cheamă să devenim ctitori ai acestui așezământ social-filantropic-cultural!

Doamne ajută!

Daniel M.

Parohia Sfinții Trei Ierarhi - str. Ștefan cel Mare nr. 21A Bacău

Preot paroh Cîrlan Aurel tel: 0751 590 232

Preot slujitor Bucovineanu Nicolae Cătălin tel: 0766 356 475

TAINA SFINTEI TREIMI

Un om simplu călătorea pe un drum de țară, în tovărășia unui preot. Vorbind ei de una de alta, omul și-a arătat o nedumerire:

Cuvioase părinte, nu pot înțelege cum de în Sfânta Treime sunt trei Persoane care formează Una singură. Cum de Tatăl și Fiul și Sfântul Duh sunt trei persoane unite, nedespărțite, dar fără a se amesteca una cu cealaltă?

Fiul meu, îi răspunse cu răbdare preotul, sunt și lucruri mai presus de gândirea noastră păcătoasă. Însă, ceea ce spui nu este atât de greu de priceput. Să privim, de exemplu, soarele! Să zicem că sfera de foc, ce dăinuiește acolo de veacuri, este Tatăl. Apoi, să spunem că lumina care ne vine de la soare este Fiul, Iisus Hristos, Ce a venit să ne lumineze viața și să ne scape de păcate. Apoi, căldura, care vine tot de la soare pentru a ne încălzi, să zicem că ar fi Sfântul Duh, Care, cu dragostea Sa, ne încălzește mereu sufletele înghețate de răutate. Vezi tu, fiul meu, soarele cu lumina și cu căldura lui nu sunt unul și același lucru și, cu toate acestea, cele trei rămân diferite când vorbim despre fiecare? La fel și în Sfânta Treime, Tatăl și Fiul și Sfântul Duh sunt Unul și Același Dumnezeu, Căruia noi, credincioșii, ne închinăm.

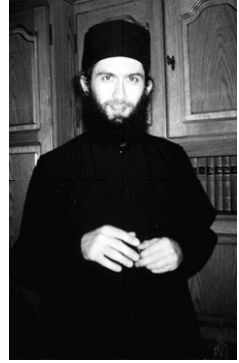
Omul, ca și toate celelalte vietăți și lucruri, este creat de Dumnezeu din iubirea Sa infinită. Dar omul este doar o creatură și înțelepciunea sau puterile sale nici nu pot fi comparate cu cele ale Domnului. Însă, oamenii mândri păcătuiesc îndrăznind să creadă că nimic nu este mai presus de ei și că toate, mai devreme sau mai târziu, le sunt accesibile. Omul credincios știe, însă, că nu mintea și nici puterea, ci doar iubirea le poate cuprinde pe toate.

sursa: marturieathonita.ro

POST ȘI LIBERTATE

Ce poate fi mai absurd decât postul, într-o religie care se grozăvește să-i redea omului libertatea? Cum poți să te numești liber, când trebuie să te abții de la lucrurile care îți plac, când trebuie să faci ceea ce nu vrei! Postul este abținerea nu doar de la mâncăruri, ci și de la toate plăcerile trupești. Cum să nu vezi în aceasta un atentat la cel mai nobil instinct din câte le are omul - libertatea? Dacă postul este o obligație, atunci Evanghelia este o capodoperă a literaturii absurdului. Conștientizând aceasta, protestanții au hotărât să renunțe la post. Însă, oricât de multe citate nu s-ar aduce din Apostolul Pavel și chiar din

cuvintele Mântuitorului Însuși, îndemnul la postire stă ca un ghimpe în ochiul celui care cunoaște cât de cât Scriptura. Toți drepții de până la Hristos au postit. Postul era premergător întâlnirii cu Dumnezeu sau unei descoperiri. Moise s-a suit pe munte după patruzeci de zile de nemâncare și așa a vorbit cu Dumnezeu. Noul Testament nu este deloc altfel, el începe cu un postitor - Ioan Botezătorul. Mântuitorul Însuși a postit înainte de a ieși la predică. Nu putem, așadar, să dăm la o parte postul pornind de la câteva versete biblice, atunci când chiar cei care le-au rostit au fost ei înșiși niște mari postitori; mi se pare mai decent să punem la îndoială puterea noastră de înțelegere a acelor versete.

Hristos a fost întrebat odată de ce ucenicii Lui nu postesc (Mt. 9, 14). De aici mulți au înțeles că apostolii și Mântuitorul Însuși erau niște mândăciși (Mt. 11, 19). Însă întâmplarea în cauză ne descoperă, de fapt, că apostolii și Mântuitorul umblau tot timpul flămânzi. Aceasta se vede foarte bine și din conflictul pe care l-au avut cu iudeii din cauză că ucenicii au mâncat spice sâmbătă. Apostolii erau atât de ocupați cu predica, încât uitau să mănânce, iar faptul că au rupt spice arată cât erau de flămânzi și că obișnuiau să mănânce pe unde apucau. Mântuitorul însă nu a mâncat cu ei, reproșul fiind îndreptat numai împotriva ucenicilor; El era pildă de postire. Că ucenicii mâncau puțin, reiese și din scena înmulțirii pâinilor, de unde aflăm că aveau numai cinci pâini și doi peștișori. Deși erau departe de localitate, în imposibilitate de a-și procura hrană, ei sunt gata să dea și acest puțin mulțimilor (neștiind că ele vor fi înmulțite!), ceea ce ne descoperă că ei erau obișnuiți cu foamea mai mult decât oamenii de rând. Așadar, Mântuitorul și

apostolii posteau, atâta doar că ei nu numărau zilele ca fariseii. La întrebarea lor, Hristos, totuși, le zice că, deși "fiii nunții nu au motive să postească atâta vreme cât Mirele este cu ei, vor veni zile când Mirele se va lua de la ei, în zilele acelea vor posti" (Lc. 5, 34-35). Zilele "acelea", în care Mirele S-a luat, sunt miercuri, ziua vinderii și vineri, ziua răstignirii. În anul 50, apostolii convoacă un sinod la Ierusalim, unde stabilesc postul în aceste zile pentru credincioși.

Așa că, protestanții au înțeles bine că postul nu este o obligație. Postul de silă nu are motivație, ca orice lucru gratuit și lipsit de sens. Acesta, însă, nu este motiv de a blama postul. Postul trebuie înțeles în toată noblețea lui, pentru că el este manifestarea supremă a libertății umane. Anume așa înțelegeau postul primii creștini, sens care s-a pierdut în zilele noastre. "A mânca - scrie Sf. Efreim Sirul în veacul IV -, ține de legile firii, dar a posti ține de libertate". Cine se poate lăuda că mănâncă doar pentru că "așa vrea el"? Nu, tu mănânci pentru că nu poți să nu mănânci, voința ta reiese din instinctul firească, nu din libertate. Sigur că nu este nici un rău în aceasta, nici un păcat, dar nu este nici virtute. Virtutea este rod numai al libertății. "Orice lucrare care nu se face dintr-o desăvârșită libertate - spunea părintele Sofronie Saharov (+ 1993) -, nu poate avea valoare veșnică". Postirea este alegerea liberă de către om a unei vieți mai nobile, care are în ea ceva din realitățile vieții veșnice [...].

(Ier. Savatie Baștovi)

sursa: credo.ro

DESPRE TRECEREA ÎN NEFIINȚĂ - a nu ști ce vorbești

Adeseori ne este dat să auzim crainici de la televiziune sau radio, atunci când anunță decesul unei persoane, spunând: „Cutare academician sau mare profesor, actor, cântăreț sau om de televiziune etc. a trecut în neființă”. Cu câteva săptămâni în urmă, între 2-3 iulie, auzeam o prezentatoare de la Radio Actualități anunțând începerea festivităților de la Mănăstirea Putna, cu prilejul aniversării a 500 de ani de la „trecerea în neființă” a Bincredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt. Imediat, aceeași persoană anunță că primul cuvânt omagial urmează să-l rostescă D-I X., care între altele, spunea: „Astăzi se împlinesc 500 de ani de la trecerea în veșnicie a Voievodului Ștefan cel Mare și Sfânt” etc. Mi-am zis: așa da, a trece în veșnicie, în eternitate, este cu totul altceva decât a trece în neființă, cum

zisese prezentatoarea. Uneori, și chiar destul de recent, am primit pomelnice la Sfântul Altar pentru pomenirea morților, pe care în loc să se scrie, ca titlu pentru orientarea preotului, Morți sau Răposați, găsim scris: Trecuți în neființă, sau Pentru odihna celor trecuți în neființă, și apoi se înșiră în pomelnic numele morților. Dacă sunt trecuți în neființă, adică dacă ei nu mai există, atunci cine să se mai odihnească?! După mine, sunt cuvinte fără noimă, cuvinte rostite fără a fi mai întâi gândite, cuvinte care creează un paradox, fie că sunt rostite din necredință, din ignoranță sau din nesăbuiță. Chiar pe cei necredincioși, atei, materialști, care nu cred în înviere și existența și nemurirea sufletului, oamenii de știință care au studiat materia și legile universului lăsate de Dumnezeu îi asigură că „în natură, nimic nu se pierde, nimic nu se creează, totul se transformă“ (deci nu trece în neființă), teorie enunțată cu peste 200 de ani în urmă de marele chimist francez Lavoisier (1743-1794), în „legea conservării maselor“.

Adevărul revelat

Dar ce zic eu oamenii de știință? A spus-o, de la Facere, chiar Atoatecreatorul și Atoateștiutorul Dumnezeu (Facerea 2, 19), când, după căderea în păcatul neascultării, ceartă și pedepsește pe rând: șarpele, pe Eva, apoi pe Adam, căruia între altele îi spune: „În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce“. Iată care este deci adevărul/dogma creației dumnezeiești și a existenței în eternitate a creației lui Dumnezeu - învățătură de bază din doctrina Bisericii noastre Ortodoxe. După această doctrină ortodoxă, moartea nu este decât despărțirea sufletului de trup, drept consecință a păcatului; care trup nu dispăre în neant - în neființă -, ci doar se transformă în ceea ce a fost inițial, după cum i-a poruncit Stăpânul: „...căci pământ ești și în pământ te vei întoarce“, iar sufletul nemuritor se duce către Dumnezeu, care l-a suflat odinioară peste lutul lui Adam, dându-i viață. După moarte (= despărțirea sufletului de trup) urmează judecata particulară a sufletului, care este rânduit - provizoriu, după fapte - la bine sau la rău până la Învierea cea de obște și Judecata de Apoi, atunci când la porunca lui Dumnezeu arhanghelii vor suna din trâmbițe și fiecare suflet se va uni din nou cu trupul în care a viețuit pe pământ, înviind astfel pentru a primi la Judecata cea mare: binele - raiul, sau răul - iadul.

Față în față cu moartea

Între aceste două judecăți, cei care au murit în credință, cu nădejdea învierii și a vieții veșnice, spovediți, căiți și împărtașiți, dar care totuși nu s-au pregătit mulțumitor prin fapte bune pentru a dobândi grațierea totală la Judecată, rugăciunile Bisericii (Sf. Liturghie, parastasele cu dezlegări) și milosteniile celor vii îi mai pot ajuta. Dar după Judecata cea de obște, când se va încheia sorocul acestei lumi, nu se mai poate face nimic pentru nimeni, ci va începe eternitatea, răsplătindu-l Dumnezeu pe fiecare după faptele lui.

Sunt oameni care toată viața până la moarte o trăiesc în păcate grele, fără să se îndrepte, să se căiască și să ceară iertare lui Dumnezeu. Aceștia ar dori ca la moarte să dispară cu totul din existență, să treacă deci în neființă, ca să nu mai fie pedepsiți veșnic pentru păcatele lor, dar acest lucru este cu neputință. De aceea unii ca aceștia fac afirmația că “după moarte nu mai este nimic: aici e raiul, aici e iadul”, dar, de fapt, eu chiar cred că le-ar plăcea să fie așa, adică să nu mai fie pedepsiți pentru tot ce au făcut. Pe de altă parte, nu cred că ei sunt chiar atât de convinși de acest lucru și se zbat într-o nefericită îndoială, în nesiguranță și necredință.

O dată creat după chipul lui Dumnezeu, cu suflet nemuritor, omul nu mai poate muri și dispărea din existență niciodată. Acest lucru l-a sesizat și poetul Al. Vlahuță: “Nu de moarte mă cutremur, ci de veșnicia ei”; și aceste cuvinte înfricoșează mai ales pe cei morți duhovnicește și surprinși de moarte nepregătiți. Dar cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu și fac voia Lui nu trebuie să se teamă de moarte, care îi trece la viața cea adevărată și fericită!

Arhim. Gavriil Stoica

Sf. Mănăstire Zamfira

Lumea credinței, anul II, nr. 9(14)

sursa: crestinortodox.ro

CHEMAREA PRIMILOR APOSTOLI

Predica din Duminica a doua după Rusalii este Evanghelia chemării primilor Apostoli (**Evanghelia după Matei 4, 18-23**):

Pe când umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari.

Și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.

Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El.

Și de acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat.

Iar ei îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El.

Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor.

CUVÂNT PENTRU PĂRINȚI

Păreră generală despre educația copiilor este următoarea: este nevoie de grijă înainte de căsătorie.

Alegerea persoanei potrivite trebuie să se facă cu rugăciune. Soții trebuie să înceapă cu zel viața lor și cu rugăciune, să-i lumineze Dumnezeu pe copiii care se vor naște, ca să devină copiii Lui. Și, odată ce cresc copiii [când sunt deja mai mari, nu în copilărie, n.n.!), trebuie să le dăm în mod corespunzător libertatea, să-i lăsăm să pășească pe drumul lor. Să nu folosim cuvântul «interzis» sau «nu», chiar și ca termen de educație. Nu are atât de multă importanță cum ne comportăm în problemele secundare, dacă ei Îl iubesc pe Hristos. Ca să-L iubească pe Hristos, nu trebuie să le vorbim în mod psihologic sau teologic, într-o limbă de lemn, ci să ne rugăm în mod adânc, în inimile noastre. Atunci când părinții au în inima lor harul lui Dumnezeu, copiii simt asta."

Mitropolit Hierotheos Vlachos

sursa: sf-nicolae-militari.ro

PROGRAM LITURGIC

Duminică și în sărbători:

orele **8:00-12:00** - Utrenie, Acatist, Sfânta Liturghie

orele **18:00-19:00** - Paraclisul Maicii Domnului

Luni:

orele **18:00-19:30** - Taina Sfântului Maslu, Spovedanie

Miercuri:

orele **8:00-9:30** - Sfânta Liturghie

orele **18:00-19:00** - Sfințirea apei celei mici și rugăciuni de sănătate

Vineri:

orele **18:00-19:30** Taina Sfântului Maslu, Spovedanie

Sâmbătă:

orele **8:00-9:30** - Sfânta Liturghie, Parastase

orele **18:00-19:00** - Vecernie

DIN ACEST NUMĂR

La ceas aniversar - pag 1

Taina Sfintei Treimi - pag 2

Post și libertate - pag 3, 4

Despre trecerea în neființă - a nu ști ce vorbești - pag 4, 5, 6

Chemarea primilor Apostoli - pag 6, 7

Cuvânt pentru părinți - pag 7

Program Liturgic - pag 8

Din acest număr - pag 8

